

Finantsministeren: Jeg skal forsøge med nogle faa Bemærkninger at gjøre den Tanke, paa hvilken Lovforslaget hviler, mere klar, end jeg troer den vil kunne være ved en simpel Henvisning til Lovforslaget selv. Jeg vil derved tillige faae Leilighed til at imødegaa enkelte af de Bemærkninger, som bleve fremsførte af den ærede Landsstingsmand, der nys havde Ordet. Jeg skal da først bede fastholdt, at der er en Art indre Nødvendighed tilstede, som gjør, at Lovforslaget deels fremkommer nu, og deels fremkommer i den Form, hvori det af mig er fremsagt, og at man, hvis man nærmere vil overveie Forholdene, vistnok vil komme til at erkjende, at der hverken var synderligt Valg med Hensyn til Tiden eller med Hensyn til Formen af Loven. Hvad for det Første angaaer, at Sagen nu maatte ordnes, da laa der ikke blot en Opfordring for mig dertil i den Omstændighed, at der alt af min Formand i Ministeriet var fremdragt for Rigsdagen et tilsvarende Lovforslag, som jeg imidlertid ikke var istand til ganske at tiltræde saaledes, som det var affattet; men Forholdene medførte derhos, at det hele Statsregnskab maatte komme i Uorden, hvis ikke Bestemmelser herom nu bleve truffne. Der var alt afgivet til Revisionen et Statsregnskab for 1853—54, som i allerhøieste Grad var paavirket af den Ordning, der blev truffen med Hensyn til dette Forhold, og den samme Paa-virkning vil naturligviis gjøre sig gjældende i de følgende Statsregnskaber. Overhovedet vil det let erkjendes, at den hele Bogføring maa komme i complet Forvirring, saalænge der ikke er truffet en afgjørende Bestemmelse om, hvorledes der bliver at forholde i et af de foregaaende Aar, navnlig i Finantsaaret 1853—54, som er det ominøse Aar. Det var altsaa nødvendigt, siger jeg, at Lovforslaget kom frem nu, og jeg troer ligeledes, at man vil erkjende, at det idetmindste i det Bessentlige var nødvendigt, at det fremkom i den foreliggende Form. Hvad saaledes angaaer den Epoche, fra hvilken den nye finantstille Ordning skulde tage sin Begyndelse, saa var den givet ved Forhold, hvis Udvikling er foregaaet med en Art tvingende Nødvendighed. Den ærede Landsstingsmand har rigtignok be-

rørt, at man maastee kunde gaae tilbage med de Fordelingsprinciper, som man nu vil give tilbagevirkende Kraft paa det omtalte Aar 1853—54, til flere andre tidligere Aar, ja, jeg troer endogsaa, at han tilføiede, — idetmindste var det vistnok ikke fjernt fra hans Tanke —, at man med samme Grund kunde gaae tilbage indtil 1848. Jeg veed ikke, om den ærede Landsstingsmand med stor Styrke fastholdt just dette Aar; thi det forekommer mig, at efter den samme Argumentationsmaade vilde man endogsaa kunne forflygtige Aaret 1848 og sige, at man kunde gaae endnu langt længere tilbage. Men det troer jeg dog vil erkjendes ikke vel var muligt. Det samlede Monarchie maa dog nødvendigviis betragtes som en Heelhed, indtil der ved Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, — som jeg her blot historisk refererer mig til, uden at ville paa nogen som helst Maade give en Bedømmelse enten af de Forhold, der fremkaldte den, eller af den Afgjørelse, der ved den blev truffen, — indtil det ved Kundgjørelsen, siger jeg, først blev bestemt udtalt, at en Søndring i Monarchiet skulde finde Sted, en Søndring imellem de forskjellige Landsdele, begrundet paa en Inddeling af de forskjellige Regjeringsbrancher i sælles og særlige. Indtil da var dette Punkt blevet holdt aldeles svævende; her fik det for første Gang en bestemt, en klar og en retsgyldig Afgjørelse. Det var da en Folge heraf, at Regjeringen maatte gaa hurtig, som det lod sig gjøre, bestræbe sig for, at den i Kundgjørelsen bebudede Forandring blev ført igennem og blev til Virkelighed. Det vil nu ogsaa erindres, at den første Gang, der igjen blev forelagt en ny Finantslov, da fremtraadte man alt med et Forsøg paa en saadan Fordeling af de særlige og sælles Indtægter og Udgifter, som nu var bleven en Nødvendighed. Men det blev tillige fra Regjeringens Side udtalt, og jeg troer, at man tør tilføie af Rigsdagen erkjendt, at dette var en blot foreløbig Løsning af Opgaven, — at det ingenlunde turde formenes, at den Fordeling, der ved den nævnte Finantslov blev fastsat, kunde betragtes som noget Endeligt. Det blev under Forhandlingerne flere Gange fremhævet, at der, for at en endelig Fordeling kunde komme frem,